

vinde noget derved. Jeg er imidlertid overbevist om, at et saadant Skridt vil give Bagslag, ganske bestemt. Jeg ved, hvem Forfatteren er; det er en Mand, der staar i Brugsforeningens Tjeneste. Ikke desto mindre har han udgivet dette Skrift under Navnet Fru Wanda Lund. Bag hendes Skøfter — ja, man har vel for Resten ikke Skøfter nu — søger denne modige Forfatter Ly. Det er, synes jeg, overordentlig karakteristisk for dette Angreb.

Jeg skal, endskønt jeg kunde fristes til at komme ind paa mange Enkeltheder indenfor Handelen, unnlade det. Der er jo bebudet et Udvalg. Jeg vilde ønske, der intet kom, i alt Fald kan jeg ikke paa nogen mulig Maade give Lovforslaget min eller mit Partis Tilslutning. Jeg skal blot nævne et Par Ting. Den ærede Ordfører for Venstre nævnte Kødhandelen — hvormed han vel ogsaa mener Flæskehandelen. Der er intet Forhold, siges der, mellem Priserne paa Landet og Priserne i København. Jo, der er netop et udmærket Forhold. For i København vil de alle sammen have det bedste, der er ingen, der vil spise andet end Karbonaden og Mørbraden, og det er der nu en Gang ikke saa meget af paa en Gris. Resten kan vi ganske rolig putte i Saltekarret og sælge med betydeligt Tab. Derfor er det i Øjeblikket en saare lidet indbringende Forretning. Hvis Folk herinde vilde spise hele Grisen, vilde det blive som i Krigsaarene. Det er den bedste Forretning, de handlende nogen Sinde har haft, for da var Folk tvunget til at spise Varerne. Med Hensyn til Tobak ved jeg ikke — jeg ryger ikke, saa jeg kan ikke følge nærmere, hvorledes Priserne stiller sig der. Jeg ved kun, at det er den rene Elendighed rundt omkring for Cigarfabrikanterne, og er der noget Fag, der, hvis Kriseværnsloven gaar igennem, vil anmode om Laan eller Understøttelse, vil det være det.

Jeg kan ikke se, at der tages saa store Avancer, at det er nødvendigt ved Lov at indskrænke den frie Næring, den frie Handel og den frie Konkurrence. Jeg skal foreløbig slutte med at erklære, at jeg ikke kan anbefale Lovforslaget.

Aubeck: Det, vi her behandler, er jo et Forslag til en midlertidig Lov, hvis Virkning skulde være at fremme Prisfaldet og faa det frem saa hurtigt som gør sig allerede i indeværende Aar. Fremsettelsen af det skyldes dels en indgroet Forvisning om, at der virkelig eksisterer Prisaftaler indenfor Brancher, som har overordentlig stor Betydning ikke blot for selve Prisfaldet, men

derigennem tillige for hele Erhvervslivet, dels de tre andre politiske Partiers Valutapolitik, deres Paripolitik, og da navnlig Hensynet til, at Regeringspartiets Hovedorgan ustandselig slaar fast med Tommesøm, at den 1. Januar 1927 har Nationalbanken Pligt til igen at indløse sine Sedler med Guld. Ved denne Lejlighed skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa at bedømme denne Politik, men blot understrege, at de, der hylder den, vistnok maa være enige med os andre om det nyttige og vigtige i, at Prisfaldet bliver fremmet saa stærkt som muligt netop inden den 1. Januar 1927. Det er da det, det foreliggende Lovforslag tilsigter, andet og mere ikke. Her er ikke Tale om en endelig Løsning af det ganske vist udviklede Spørgsmaal, hvordan man skal faa Vejen mellem Producent og Forbruger jævnet og forkortet. Derom foreligger der, som det allerede er oplyst, paa Rigsdagens Bord ikke mindre end 3 andre Forslag stillede henholdsvis af Regeringen, Venstre og det radikale Venstre. Men da det desværre, som den højtærede Minister udtalte, vil tage Tid at faa disse Forslag gennemført, vil deres Virkninger, saafremt de bliver gennemført, ikke komme til at betyde noget for den øjeblikkelige Situation, og det er netop dette, der tiltrænges, derom kan vi vistnok være enige.

Hvad det radikale Venstre har taget Sigte paa ved Fremsettelsen af dette Forslag, er altsaa at faa Lovgivningsmagten til at sætte ind i det psykologisk rigtige Øjeblik. Vi har tidligere fra det radikale Venstres Side forsøgt noget lignende paa andre Omraader, og jeg gaar ud fra, at det er i denne vor Virksomhed, de andre Partier har søgt Hjemmel for at stemple det radikale Venstre som et Chanceparti, et Konjunkturparti. Nogen anden Hjemmel dertil kan jeg ikke se der er. Der kan ikke hentes Hjemmel dertil fra noget Tilfælde, hvor det radikale Venstre for at skabe en Chance for sig skulde være vejet bort fra de til Grund liggende Principper i Partiets Program. Hvis noget saadant havde været Tilfældet, ja, saa kunde man have kaldt os et Konjunkturparti, men jeg tror, at ærede Modstandere skal have svært ved at finde etsaadant Tilfælde, jeg tror simpelt hen ikke, det eksisterer. Naar man derimod hæfter Betegnelsen Konjunkturparti paa det radikale Venstre ud fra en Henviisning til, at dette Parti møder paa Pletten, naar Situationen kræver det, ja, saa modtager jeg Betegnelsen som en Hædersbetegnelse, og saa vil jeg tro, at de andre Partier gjorde vel i at følge os paa dette Omraade.